

Vier!

Blz 02 | **Seizoentje voor...**
Rosalie van Overkempe

Blz 06 | **Lekker op locatie**
Het leven op de Corisberg zichtbaar maken

Blz 12 | **Vierkant achter onze filosofie**
Geen software maar mijzelf als instrument

De terugkeer van het licht

Seizoentje voor... Rosalie

Rosalie is 23 jaar en woont sinds bijna een jaar op Overkempe, in het Nel Lievegoed Schatbornhuis in Olst. Met één-op-één begeleiding krijgt zij hier de ruimte om te groeien.

Rosalie is een vrolijke meid die intens kan genieten van de natuur. Buiten zijn doet haar zichtbaar goed. Ze is graag op de boerderij, bij de paarden en de koeien. Ook vindt ze het fijn om op haar kamer te zijn, met een muziekje aan.

Op Overkempe voelt Rosalie zich thuis. Het is er gezellig en er zijn veel activiteiten. Overdag werkt ze op de papierwerkplaats, waar ze vlaggetjes en lampjes maakt. Het plakken van de vlaggetjes vindt ze het allerleukst. Ze werkt graag samen met haar collega's en kijkt elke dag uit naar haar werk.

Muziek maakt Rosalie blij. Ze danst graag en geniet vooral van de zondagviering, waar samen gezongen wordt. "Dan voel ik dat ik erbij hoor," vertelt ze. In haar vrije tijd wandelt ze graag, luistert ze naar muziek en danst ze, het liefst alleen. Disco op de groep vindt ze juist leuk om samen te doen. Ook kijkt ze deze week ergens speciaal naar uit: haar zus is jarig.

Overkempe is voor Rosalie een fijne plek om te wonen. "Ik vind het hier gezellig en er zijn veel jaarfeesten. Elk seizoen valt er wel wat te vieren!"

In januari kregen we de witte wereld cadeau. De sneeuw bracht een bijzondere stilte om ons heen en misschien ook in jezelf. Afspraken vielen weg, het verkeer vertraagde. Wat vond je in die stilte? Kun je daar iets van meenemen het nieuwe jaar in?

Vanuit die stille tijd zijn we nu op weg naar de lente. Maria Lichtmis (2 februari) staat al sinds de Keltische kalender voor het afscheid van de donkere tijd. De Kelten hielden het vertrouwen dat het licht zou terugkeren.

Met Sint-Maarten (veertig dagen voor Kerst) oogsten we de knollen uit de donkere aarde. We houden ze uit en staken er een lichtje in aan. Dat licht vergezelde ons door de donkerste tijd van het jaar: de kaarsen op de adventskrans en de vele lichtjes met Kerst, aan tafel en misschien zelfs in de kerstboom. We namen het licht mee naar binnen en konden ons er ook innerlijk aan verwarmen. Met Maria Lichtmis, veertig dagen na Kerst, is het licht buiten alweer toegenomen. Binnen branden minder kaarsen; het kaarslicht verbleekt bij het zonlicht dat we opnieuw mogen verwelkomen. Waar blijft dit licht? Waar is het nu nodig?

Een paar jaar geleden liet de boerin van de Gennepervhoeve op onze locatie Eindhoven mij begrijpen wat het keerpunt rond Maria Lichtmis is: we geven het licht terug aan de aarde. Op het land is een kuil gegraven in de donkere grond. Daarin zetten we een grote kaars en steken die aan. In de dagen en nachten die volgen brandt de kaars volledig op. Zo keert het licht als het ware terug in de aarde, waar het nu nodig is: zodat bloembolletjes in de lente weer kunnen groeien, zaad kan ontspruiten en zich ondergronds een nieuwe cyclus voorbereidt. De aarde wordt wakker.

Nu zijn we op weg naar de lente, heb je de eerste sneeuwklonkjes al gezien? Heel dapper en fragiel steken ze hun bloemknop boven de grond. Wat zichtbaar wordt in de uiterlijke natuur, spiegelt zich in ons innerlijk. Wat breng jij van je innerlijk licht mee naar buiten, op weg naar de lente en de nog verre zomerzon?

*Annemiek Herremans
Trainer Antroposofie*

Colofon

Redactie & inhoud:
Marjon Minten, Lieke van der Zee
Concept, ontwerp & opmaak:
Studio Spinazie, Venray
Fotografie:
Bermonde Fotografie (pag 1, 10 en 11)
Stefan Koopmans (pag 3, 4, 5, 7 en 12)
Aron Nijs (pag 6)
Lorraine Bodewes (pag 8)

Oplage:
700 stuks

De Carisberg
Hoeve: Corisbergweg 1
6416 HJ Heerlen
Villa Terwinselen: Mariastraat 2
6467 EG Kerkrade
045 - 5412 451

Elivagar
Koppelstraat 19
6088 EM Roggel
0475 - 390 520

Gennep
Gennepweg 169
5644 RS Eindhoven
0485 - 388 900

Bronlaak
Gemertseweg 36
5841 CE Oploo
0485 - 388 900

Verdandi
De Grootte Modderkolk
Vrijenbergweg 24a
7371 AA Loenen (Gld)
Woongemeenschap Helios
Loverendale 10
7207 PG Zutphen
06 5773 5531

Overkempe
Koekoeksweg 100
8121 CS Olst
0570 - 568 600

Opkomen voor wie geen stem heeft

De wereld lijkt op zijn kop te staan. Op het wereldtoneel gebeuren zoveel dingen dat ik het soms nauwelijks kan bevatten. Dat is misschien altijd zo geweest, maar het voelt alsof het vandaag de dag intenser is: we zitten dichter op het nieuws, zien en horen meer dan ooit. Of wordt het werkelijk erger?

Een rode draad in mijn loopbaan is het werken voor mensen die minder gemakkelijk voor zichzelf kunnen opkomen. Jarelang werkte ik als kinderverpleegkundige en als leidinggevende op een kinderafdeling. Ik zette me graag in voor kinderen die nog geen stem hadden. Daarnaast heb ik mij ruim vijftien jaar verbonden aan de oorspronkelijke Papoeabevolking in de Indonesische provincie Papua Barat: een bevolkingsgroep die structureel wordt onderdrukt door andere groepen. Met passie en overtuiging kwam ik op voor hun cultuur en rechten.

Sinds 2018 werk ik in de zorg voor mensen met een verstandelijke beperking. Ook zij vormen een groep die op verschillende vlakken ondersteuning nodig heeft om zichtbaar te zijn en werkelijk gezien te worden. Mijn intrinsieke motivatie hiervoor is diep persoonlijk. Ik behoor zelf tot een groep die niet past binnen de gangbare maatschappelijke norm: de lhbtqi+-gemeenschap. Van jongs af aan heb ik ervaren hoe het voelt om er niet vanzelfsprekend bij te horen en te moeten vechten voor een plek en voor gelijke rechten — rechten die voor velen als vanzelfsprekend gelden. Die gelijkheid is ook nu nog niet volledig bereikt. Dat ik in Nederland woon, zie ik als een groot voorrecht, zeker wanneer ik me realiseer dat mensen elders in de wereld hier zelfs met de doodstraf voor worden vervolgd.

Gelijkheid tussen mensen is een antroposofische kernwaarde die ik doorleef en waarvoor ik mij inzet. Juist daarom raakt het mij diep wanneer ik word geconfronteerd met een gebrek daaraan. Ik ben geschokt door wat mensen elkaar soms aandoen en door misbruik van ongelijkheid. Dat maakt me boos en verdrietig, maar het sterkt mij ook in mijn vastberadenheid om in ieder geval binnen DeSeizoenen verschil te maken. Ik heb geen of heel beperkt invloed op het wereldtoneel, maar wél op wat er gebeurt binnen onze eigen organisatie.

Daarom roep ik iedereen binnen de organisatie op om samen met mij te waken voor het goede. Neem elk vermoeden, elk niet-pluisgevoel serieus en meld het. De kunst om elkaar te zien en te horen zonder oordeel is hierin van wezenlijk belang — hoe moeilijk dat soms ook is.

// Door Antwan van Ooijen, bestuurder
avanooijen@deseizoenen.org

Gelijkheid tussen mensen is een antroposofische kernwaarde die ik doorleef en waarvoor ik mij inzet

DeSeizoenen nog groener!

DeSeizoenen is een van de eerste partners van het initiatief Groene Gehandicaptenzorg. Daarnaast ontvangt DeSeizoenen een groenimpuls via het programma Groen voor Gezondheid. DeSeizoenen zet dus stappen om nóg groener te worden.

Eind 2025 ging het Groene Gehandicaptenzorg Partnerschap formeel van start. Een 15-tal partijen in de Gehandicaptenzorgorganisaties bundelen hun krachten om samen te werken aan een groene en toekomstbestendige gehandicaptenzorg. Dat doen ze met ondersteuning van de Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland (VGN), Nature For Health (NFH) en IVN Natuureducatie. De beweging sluit aan bij de ambities van de Green Deal Duurzame Zorg 3.0 en het Collectief Natuurinclusief. Zo komen dus diverse partijen en initiatieven bij elkaar om te werken aan eenzelfde doel.

Groen bewust inzetten

Het streven van de Groene Gehandicaptenzorg is om een sector te zijn waarin

natuur onderdeel is van de leefomgeving, werkomgeving en organisatiecultuur. Het initiatief zet in op het vergroenen van terreinen van zorgorganisaties én op het inzetten van de natuur voor bewoners, familie, medewerkers en de buurt. Dit leidt tot meer welzijn en werkplezier, betere gezondheid én biodiversiteit. Zo helpt de natuur dus de zorg, en de zorg helpt de natuur. De voorlopers, waaronder dus DeSeizoenen, wisselen ervaringen uit, delen best practices en stimuleren sectorbreed onderzoek.

Jos Poelman, bestuurder van DeSeizoenen: "Investeren in groen is investeren in de kwaliteit van leven én werken. Door natuur structureel onderdeel te maken van onze gemeenschappen, versterken we het

welzijn van bewoners en het werkplezier van medewerkers. We combineren zorginhoudelijke kwaliteit met een vitale werkomgeving. Dat is duurzame zorg in de volle breedte."

Uit onderzoek blijkt: Groen doet ook medewerkers goed!

In een eind 2025 verschenen onderzoek van Jolanda Maas en collega's van de Vrije Universiteit werd aangetoond dat ook zorgpersoneel gebaat is met groen op de werkplek. Zorgmedewerkers die groen op hun werkplek gebruiken, ervaren meer vitaliteit, werkplezier en mentaal welzijn. Ook zijn ze minder geneigd hun baan op te zeggen. Maar: slechts 1 op de 8 gebruikt dagelijks groen, terwijl 85% dat vaker wil. 87% vindt dat de werkgever dit actief moet stimuleren.

"Er gaapt een groot gat: zorgmedewerkers willen veel meer groen dan ze nu krijgen," zegt onderzoeker Jolanda Maas. "Nemen

we dat serieus, dan kan dat een deel van het antwoord zijn op de zorgcrisis.” De onderzoekers doen aanbevelingen om groen structureel in te bedden in zorgorganisaties. Volgens het rapport vraagt succesvolle implementatie om een integrale aanpak waarin motivatie, kennis, cultuur, middelen en beleid samenkomen.

Tonja Van Gorp, lid van het IVN/NFH kernteam Groen voor Gezondheid en projectleider bij IVN Natuureducatie: “De onderzoeksresultaten bevestigen wat we in de praktijk al langer zien: natuur is een waardevolle bouwsteen voor gezond werken. Zorginstellingen erkennen dat steeds vaker, en dat zie je terug in tal van initiatieven: van buitenpsychologen tot groene pauzeplekken. De beweging groeit. Maar de stap die nu nodig is, is dat groen structureel onderdeel wordt van beleid. De bewijsvoering en aanbevelingen uit dit onderzoek helpen daarbij.”

Henric van Dijk, adviseur huisvesting bij DeSeizoenen: “De locaties van DeSeizoenen zijn bijna allemaal midden in het groen gevestigd. Mogelijkheden om in het groen te verblijven zijn er dus volop. Maar ook wij kunnen dit nog meer bewust inzetten. Niet alleen voor bewoners, maar ook voor medewerkers. De samenwerking met het initiatief de Groene Gehandicaptenzorg en de ondersteuning via ‘Groen voor Gezondheid’ inspireert ons om onze prachtige groene gemeenschappen en de mensen die er verblijven nog verder te versterken.”

Groenimpuls voor DeSeizoenen via het programma ‘Groen voor Gezondheid’

In december 2024 is ook het programma ‘Groen voor Gezondheid’ van start gegaan. Het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (VWS) stelt 1,8 miljoen

euro beschikbaar voor de komende 2,5 jaar om zorglocaties en zorgterreinen en -wijken te vergroenen. Dit initiatief, met de samenwerkingspartners de Nederlandse GGZ, VGN (Vereniging Gehandicaptenzorg Nederland) en ActiZ (ouderenzorg), wordt gecoördineerd door IVN Natuureducatie en Nature For Health (NFH).

Het Programma Groen voor Gezondheid biedt ondersteuning (financiering en kennis) aan enkele tientallen pilots in de GGZ en drie grote en drie kleinere gehandicaptenzorgorganisaties. In de pilots wordt onderzocht hoe natuur integraal onderdeel kan zijn van de gehandicaptenzorg, voor medewerkers, bewoners en omwonenden. DeSeizoenen is een van de pilots en ontvangt een bijdrage om groen nog meer versterkend in te kunnen zetten. Denk dan aan de inzet van natuur voor behandelingen, begeleiding en activiteiten voor bewoners en groen inzetten voor het versterken van de vitaliteit van zorgmedewerkers.

Rob Wolters, Executive Nature For Health, lid Team Groene Gehandicaptenzorg: “Ik ben blij dat DeSeizoenen meedoet als voorloper van het eerste uur van de Groene Gehandicaptenzorg. Dat past bij wie zij al jaren zijn: een organisatie met aandacht voor groen, levens-

kwaliteit, gezonde lokale voeding en de actieve rol van bewoners. Mijn bezoek aan DeSeizoenen Bronlaak in Oploo was voor mij persoonlijk een directe aanleiding om de Groene Gehandicaptenzorg mee te helpen opzetten. Op het mooie landgoed in het Brabantse landschap van De Peel zijn natuur, groen en gezonde voeding dagelijkse en normale praktijk voor zorgmedewerkers en cliënten. Juist die vanzelfsprekendheid willen we met de Groene Gehandicaptenzorg in de hele sector verankeren als basis van goede zorg. De Seizoenen biedt daarvoor kennis, ervaring en inspiratie.”

Via bovenstaande samenwerkingsverbanden komen dus veel initiatieven op het gebied van natuur en duurzaamheid bij elkaar! En DeSeizoenen is erbij! We houden jullie op de hoogte van hoe de Groene Gehandicaptenzorg bij DeSeizoenen nóg verder vorm krijgt.

Het volledige onderzoek vind je hier

Met andere ogen

Lise en Kiki maken het leven op de Corisberg zichtbaar

Sinds enkele maanden verzorgen Lise Renierkens (22 jaar) en Kiki van Ek (20 jaar) de social media kanalen van de Corisberg. Naast hun werk als begeleider leggen zij momenten vast uit het dagelijks leven op de locatie. Om zichtbaar te maken hoe het is om hier te wonen en te werken.

Beiden kozen bewust voor de Corisberg. Ze begonnen er als stagiair en werken inmiddels als begeleider: Lise flexibel op verschillende plekken, Kiki vast op woonhuis De Blauwe Wachter. Het social media werk doen zij naast hun begeleidingsrol, met uren die daarvoor zijn vrijgemaakt. "Het is iets extra's," zeggen ze, "maar het past bij ons én bij deze plek."

Zichtbaar maken hoe het hier voelt

Wie op de Corisberg woont of werkt, weet hoe vanzelfsprekend het dagelijks leven kan aanvoelen. Juist daarom vinden Lise en Kiki het belangrijk om het zichtbaar te maken. "Ik schrok ervan hoe onbekend de Corisberg eigenlijk is," vertelt Kiki. "Terwijl er hier zoveel leeft." Lise vult aan: "Juist dat alledaagse is zo bijzonder."

De beelden die zij maken zijn kleine observaties: een moment buiten, samen aan het werk, een viering, een klein moment van aandacht. Ze laten zien wat hier leeft, zonder uitleg of grote woorden. Hun ambitie is om DeSeizoenen zichtbaarder te maken in de regio. In de toekomst willen ze het repertoire verder uitbreiden, bijvoorbeeld met korte video's en gesprekken met collega's. "Daarin mogen we nog groeien," zeggen ze.

Anders kijken in het dagelijks werk

Het maken van beelden vraagt om zorgvuldigheid. Niet iedereen wil of mag op beeld. "Soms maak je geen foto," zeggen ze. "Omdat het moment zelf belangrijker is." Die afweging hoort bij hun rol.

Tegelijk heeft het werk hun manier van kijken veranderd. "Je zet andere ogen op," zegt Kiki. "Niet alleen die van de begeleider, maar ook die van iemand die van buiten meekijkt." Die blik maakt ook het gewone opnieuw zichtbaar. Wat vertrouwd is geworden, krijgt weer betekenis. Dat is precies wat zij ook bij collega's hopen te stimuleren. Even stilstaan. Even anders kijken. Wat gebeurt hier eigenlijk? Wat maakt dit moment waardevol?

Meer dan een werkplek

Wat ze met de beelden willen laten zien, is iets wat veel mensen binnen DeSeizoenen herkennen: dit is meer dan een plek waar gewerkt wordt. Het is een gemeenschap. Bewoners en medewerkers leven hier met elkaar, ieder op zijn eigen manier. "Je bent hier niet alleen aan het werk. Je bent hier samen. Het gevoel dat je erbij hoort," zegt Kiki. "Dat je mens mag zijn. Dat het oké is als je een keer niet lekker in je vel zit." Lise vult aan: "Voor mij is het ook trots. Dat je iets kunt betekenen voor bewoners. Dat ze je vertrouwen. Dan voel je: ik doe ertoe."

Juist daarom is het belangrijk om dit leven zichtbaar te maken. Niet gepolijst en niet groter dan het is, maar écht. Lise en Kiki willen collega's uitnodigen om met een andere blik mee te kijken en mee te delen. Want wat in het dagelijks leven vanzelfsprekend lijkt, blijkt bij nader kijken van grote waarde. Voor bewoners, voor medewerkers en voor DeSeizoenen als geheel.

Elkaar vertrouwen vanuit de positie binnen de driehoek

Ineke Alofs is moeder van Jip die sinds 5 jaar op Elivagar in Roggel woont. Ineke is een betrokken ouder die graag meedenkt en meedoet.

Jip werd in 2002 geboren met, naar bleek achteraf, het syndroom van Dravet. De DKTP prik bij 4 maanden oud, bleek de genetische afwijking te triggeren. Jip kreeg een slap armpje en epileptische aanvallen. Maar het duurde nog even, tot een jaar of 8, voordat de diagnose gesteld werd. Ineke had een lastige tijd. Haar man overleed in 2003, waardoor ze er grotendeels alleen voor kwam te staan.

Ineke: "Ik ben geboren in Roggel en opgegroeid in Roermond. Mijn roots lagen dus in deze regio. Door mijn man kwam ik terecht in Arnhem, waar ik nu ook nog woon. Toen Jip volwassen werd moest ik op zoek naar een plek waar hij kon gaan wonen. Ik was me al een tijdje aan het oriënteren op een woonplek. En via andere ouders die ik ontmoette op de kindergroep van Jip, hoorde ik over de vrije school en ook over Overkempe en Verdandi. Ik keek met interesse naar de antroposofie. En toen bleek dat DeSeizoenen ook een locatie heeft in Roggel kwamen er een aantal levenslijnen bij elkaar."

Door wrijving leer je elkaar ook kennen

Twee keer per week rijdt Ineke naar Roggel om Jip te bezoeken. Maar daar blijft het niet bij. Ineke is ook lid van de cliëntenraad van Elivagar en is graag betrokken bij wat er in de organisatie gebeurt. Ze neemt daarbij haar eigen ervaringen mee. "Ik ben vanaf het begin een betrokken ouder geweest. Je wilt het zo goed mogelijk doen voor je kind. Je moet dingen uit handen geven, maar je wilt ook de wereld van je kind blijven kennen."

"Soms denk ik dat medewerkers mij maar lastig vinden. Terwijl ik vooral in gesprek wil blijven. Ik wil het samen doen! Ik wil dat we elkaar kunnen vertrouwen, ook al ben je het niet altijd met elkaar eens. Soms is wrijving nodig om samen positie te kunnen bepalen. Gooi alles er maar uit, dan kunnen we het er daarna over hebben. Dat vind ik fijner dan dat je niet betrokken wordt of niet gezien wordt. Door de wrijving leer je elkaar ook kennen en je leert elkaar vertrouwen, want je weet waar de ander voor staat."

Vasthoudend loslaten

"Vanuit de antroposofische visie wordt op een diepgaande manier naar een bewoner gekeken. Er wordt de vraag gesteld: "Wie ben jij nu eigenlijk". Maar diezelfde vraag kun je ook aan een ouder stellen. Of aan de medewerker. Je kunt je niet goed tot elkaar verhouden als je eigenlijk niet weet

wie de ander is. Daarvoor is het belangrijk dat er een juiste balans is binnen de driehoek van bewoner, verwant en medewerker is. De rol van de ouder binnen die driehoek is in de organisatie eigenlijk onvoldoende gedefinieerd. Er is bij DeSeizoenen enorm veel beschreven over de bewoner binnen de driehoek. Maar de rol van de ouder blijft daarin wat mij betreft onderbelicht. En daar zie ik vooral mijn rol in de cliëntenraad. Daarbij word ik geïnspireerd door de boeken over de methodiek driehoekskunde van Chiel Egberts. Ook het thema 'levend verlies' waarmee je te maken hebt als ouder van een kind met een verstandelijke beperking is een onmisbaar thema waarover het gesprek gevoerd moet worden. Het boek 'levend verlies' van Manu Keirse is daarbij zeer verhelderend en ondersteunend".

Vrijheid via de flexpool

Inge Aarts is 60 jaar, woont in Nuenen en werkt in een flexpool bij locatie Gennepe in Eindhoven. En hoe ze daar terecht kwam is een mooi verhaal!

“Ik ben opgeleid als kinderverpleegkundige en werkte jaren in het ziekenhuis. Maar op een gegeven moment liep ik tegen wat organisatorische dingen aan waardoor ik vond dat ik mijn werk minder goed kon doen dan ik graag wilde. Ik ging op zoek naar heel ander werk. Ik werkte in een restaurant en bij een tandarts. Maar dat was allemaal niet wat ik zocht. Toen kwam ik terecht bij de ANWB en gaf daar verkeerslessen aan kinderen. Ik reisde met een busje het hele land door. Maar dat hield op tijdens Corona.”

Toch weer in de zorg

En toen kwam Inge toch weer in de zorg terecht. “Een vriendin werkte bij Lunet en nodigde me uit om daar te komen werken. In juni 2020, midden in Corona begon ik daar. Het was fysiek zwaar werk. Ik stond op een groep van 10 oudere mensen, waarvan 8 in een rolstoel. Ook speelde er gedragsproblematiek. Maar ik heb er heel veel geleerd.”

Inge kwam er achter dat DeSeizoenen ook in Eindhoven een locatie heeft. Dat ging zo: “Mijn broer Jeroen woont op Bronlaak. Afgelopen jaar was ik daar op de open dag, waar een kraampje stond om nieuwe medewerkers en vrijwilligers te werven. Ik woon in Nuenen, en toen viel me op dat DeSeizoenen ook een locatie heeft in de Genneperparken in Eindhoven.. Ik legde contact en na een gesprek met de clustermanager van Gennepe, kon ik meteen beginnen in de flexpool”.

De mooiste plek van Eindhoven

“Half oktober 2025 ben ik gestart en het bevalt me enorm goed. Ik werk nu op de mooiste plek van Eindhoven. Ik zie me hier wel werken tot mijn pensioen! Je krijgt via de flexpool de mogelijkheid om kenbaar te maken welke van de openstaande diensten je wilt werken. Ook bij ziekte van medewerkers wordt gevraagd wie de dienst kan invullen. Ik heb mijn hele leven onregelmatig gewerkt, ik vind de vrijheid om zelf te kunnen kiezen voor je diensten echt heel prettig.”

Iedereen is zinvol aan het werk

“De locatie Gennepe is overzichtelijk. Je kent iedereen. Ik vind het ook heel leuk dat ik steeds op een andere plek sta. De ene keer in het woonhuis Nieuw Gennepe, de andere dag op de groep die in de tuin of het Beekdal werkt. Wat ook fijn is, is dat

je hier werkt met groepen met bewoners van verschillende niveaus. Dat geeft een hele andere dynamiek dan groepen met dezelfde problematiek en niveaus. Bij Gennepe helpen de bewoners elkaar. De een kan iets wat de ander niet kan. Ook doet elke bewoner zinvol werk. Ik zag eerder ook wel dat mensen de hele dag knopen zaten te sorteren die dan 's avonds weer door elkaar werden gegooid om de volgende dag weer hetzelfde te doen. Dat is bij DeSeizoenen echt anders. Dat zie ik ook via Jeroen op Bronlaak natuurlijk. Jeroen vond het trouwens wel een beetje apart dat ik nu bij dezelfde organisatie werk als waar hij woont. Jeroen maakt graag muziek, ook voor anderen. Bij Lunet kwam hij wel eens optreden. Hij vroeg me nu ook meteen of ze bij Gennepe ook van muziek houden”, lacht Inge!

In de ontmoeting word ik zichtbaar

Van 16 tot en met 19 juni 2026 is Bronlaak gastlocatie van de bewonersconferentie: een meerdaagse bijeenkomst voor bewoners en begeleiders van antroposofische woon- en werkgemeenschappen uit Nederland en België. Vier dagen waarin mensen uit verschillende plekken samen leven, werken en vieren.

Ontmoeting is hier geen bijzaak of iets wat vanzelf ontstaat, maar het vertrekpunt van alles wat zich in deze dagen ontvouwt. Daarom is het thema van deze editie: In de ontmoeting word ik zichtbaar.

Jezelf zichtbaar maken

Peter en Niels wonen en/of werken op Bronlaak en maken deel uit van de voorbereidingsgroep. Ze hebben al meerdere bewonersconferenties mee-gemaakt, op verschillende locaties, en weten wat zo'n bijeenkomst kan brengen. "Je ontmoet andere mensen," vertelt Niels. "Van andere plekken. Je ziet hoe zij leven en werken." Soms blijven die ontmoetingen ook daarna bestaan. "Ik heb nog appcontact met iemand uit Zutphen," zegt hij. "Niet vaak, maar toch."

Voor hen raakt het thema, ze vinden dat je er mag zijn. "Dat iedereen zichtbaar mag zijn," zegt Niels. Peter vult aan: "Dat je jezelf kunt zijn. Zonder verwachtingen." In de ontmoeting ontstaat herkenning, en soms ook spanning. Nieuwe gezichten, andere ritmes, onbekende situaties. "Dat kan best spannend zijn," zegt Niels. "Maar eigenlijk is het altijd leuk." Beiden kijken ernaar uit dat de conferentie dit keer op hun eigen plek plaatsvindt en vinden het fijn om mee te mogen denken in de voorbereiding.

Dat zichtbaar worden kreeg al vroeg vorm in de voorbereiding. Niels tekende het logo voor de bewonersconferentie. Met potlood en papier bracht hij een beeld tot stand. Het ontwerp werd later digitaal uitgewerkt, maar de oorsprong bleef: een persoonlijke bijdrage van Niels. "Dat is eigenlijk precies waar het over gaat," zegt Peter. "Je laat iets van jezelf zien, en dan ontstaat er iets."

De kracht van samen

Dat de bewonersconferentie in 2026 op Bronlaak plaatsvindt, is bijzonder. Tegelijkertijd moet er veel geregeld worden. Werkruimtes worden ingericht voor workshops, slaapplekken geregeld op een nabijgelegen vakantiepark, maaltijden voorbereid en de logistiek zorgvuldig op elkaar afgestemd. Bewoners, begeleiders en collega's uit verschillende teams dragen hier samen verantwoordelijkheid voor. Al in de voorbereiding wordt zichtbaar: dit doe je samen.

Tijdens de conferentie is er een rijk aanbod aan workshops en activiteiten, zoals viltten, druktechnieken, natuur beleven, theater en yoga. Het programma is zo opgebouwd dat er voor verschillende niveaus en behoeften iets te kiezen is. Iedereen kan op zijn of haar eigen manier deelnemen. Ook 's avonds leeft de gemeenschap verder, bijvoorbeeld tijdens een gezamenlijke culturele avond. Het programma is nu inmiddels groten-deels rond.

Aan het einde van het gesprek benadrukt Peter hoe belangrijk hij het vindt dat de

bewonersconferentie goed geregeld is. "Voor bewoners, maar net zo goed voor collega's," zegt hij. Niels vult aan: "Voor mij is het belangrijkste dat iedereen iets kan doen wat bij hem of haar past. Dat je kunt kiezen. Dat je mee kunt doen op jouw manier." Zo ontstaat een bewonersconferentie waarin iedereen een plek heeft en waarin voelbaar wordt hoe hecht de gemeenschap is.

Wil je meehelpen?

Er is hulp nodig bij de opbouw, zoals het opzetten van tenten, en tijdens de conferentie zelf, bijvoorbeeld bij de begeleiding van workshops, parkeerhulp en het rondbrengen van koffie. Meld je aan via bewonersconferentie2026@deseizoenen.org.

Samen leven in het ritme van het *jaar*

In het woonhuis bij Verdandi op De Groote Modderkolk is de jaartafel een vaste plek in huis die met het jaar meebeweegt. De vormen, kleuren en materialen veranderen met de seizoenen. Begeleider Marieke Wijnbergen (53 jaar) verzorgt de tafel. Met aandacht, en met oog voor rust en samenhang.

Een andere weg

Marieke is zij-instromer of zoals wij het noemen: nieuwkomer in de zorg. Ze werkte meer dan dertig jaar in de bouwkundige wereld, onder meer met vergunningverlening en op de technische afdeling van een woningcorporatie. Ze zocht hierin altijd al de menselijke kant, maar merkte dat haar werk steeds verder van haar hart af kwam te staan. Op een gegeven moment wist ze: dit klopt niet meer. Ze nam bewust afscheid en maakte ruimte voor iets nieuws.

Toen DeSeizoenen op haar pad kwam, voelde dat niet als toeval. Ze kende De Groote Modderkolk al van jaren eerder, van een scoutingkamp waar ze als vrijwilliger meedraaide. “Toen dacht ik al: als je ergens zou mogen werken, dan hier.” Inmiddels werkt ze er ruim anderhalf jaar als begeleider en volgt ze haar opleiding. Er is veel in beweging, maar Marieke voelt zich hier op haar plek. Omdat ze hier mag werken vanuit wie ze is.

Wat haar in het begin het meest raakte, was het tempo. Geen volle mailbox, geen lijstjes die blijven trekken. “In het woonhuis zit je aan tafel, je wacht, je bent erbij. In het begin dacht ik soms: moet ik niet iets dóén?” vertelt ze. “Maar dit is het werk.” Waar haar eerdere werk draaide om kennis en oplossingen, is zij hier zelf het belangrijkste instrument. Hoe je binnenkomt, hoe je aanwezig bent, hoe je je eigen rust bewaart, bewoners voelen dat feilloos aan.

Het ritme zichtbaar maken

Vanuit die aandacht keek Marieke ook naar de jaartafel. Ze zag hoe zo'n plek gemakkelijk versnipperd raakt in de drukte van alledag, terwijl het juist overzicht en ritme kan bieden. Ze begon te bouwen, met hout, vormen en details die het seizoen laten spreken. Steeds met dezelfde intentie: dit is een woonhuis voor volwassenen, dus ook de jaartafel mag volwassen zijn. Rustig, waardig, niet overdadig. Een plek die iets vertelt zonder uitleg nodig te hebben.

Wat het doet, ziet ze bij de bewoners. Niet in grote reacties, maar in kleine bewegingen. Iemand die even blijft staan. Iemand die helpt iets neer te zetten. Iemand die ziet dat het seizoen is veranderd. Vooral in de adventstijd wordt dat zichtbaar. Figuren schuiven langzaam op, het verhaal ontvouwt zich stap voor stap. Bewoners doen mee op hun eigen manier en maken het ritme zich eigen.

Iedereen kan zichzelf zijn

In dit werk komt voor haar alles samen. Ze kan hier werken vanuit wie ze is. Het begeleiden van mensen, de aandacht voor dieren en natuur, de ruimte voor creativiteit en nabijheid, het valt hier samen. Marieke heeft veel met dieren, en met name met paarden. Vanuit die liefde regelde ze ook zelf de komst van pony Mickey, een mini shetlander van 21 jaar oud, zodat Haflinger Sandy niet alleen zou staan. Het typeert haar betrokkenheid bij de plek en bij alles wat hier leeft. Haar werk stopt niet bij de deur van het woonhuis: ze neemt het met plezier mee naar huis, en brengt het elke dag opnieuw weer mee terug. Dat zie je terug in de jaartafel. Niet als iets dat er 'staat', maar als iets dat gedragen wordt. Door aandacht en door betrokkenheid. Zo wordt de jaartafel onderdeel van het leven in huis en van het ritme dat bewoners en begeleiders samen delen.

Een plek waar werk, ontmoeting én rust samenkomen

De Meander als nieuw hart voor werk en ontmoeting op Overkempe

“We zijn zó blij dat we over zijn.” Ellen Wijnands (40 jaar) heeft er niet veel woorden voor nodig. Ze werkt al jaren op Overkempe en raakte betrokken bij De Meander vanaf het moment dat zij daar kwam werken. Nu het gebouw in gebruik is, kan er eindelijk worden geland. Niet alleen praktisch, maar ook als gemeenschap.

De Meander brengt verschillende werkgebieden samen onder één dak. Het atelier, de weverij, de dienstverlening en de wasserij hebben hier hun plek gevonden. Een plek die voelbaar onderdeel is van Overkempe als geheel.

Bouwen met het oog op morgen

Vanaf het eerste moment dacht het team mee over hoe De Meander eruit moest gaan zien. Niet alleen vanuit wat er nú nodig was, maar vooral met het oog op de toekomst: een veranderende zorgvraag, bewoners die ouder worden, mensen die sneller overprikkeld raken, en tegelijk het verlangen om werkplaats te blijven. Een plek waar je iets maakt, iets leert en van betekenis bent.

Die uitgangspunten vormden de basis voor het ontwerp. Architect Daan Josee liet zich inspireren door antroposofische bouwprincipes en door de manier van werken en leven op Overkempe zelf. In gesprekken met het team werd steeds gezocht naar verbinding: tussen werkgebieden, tussen mensen, tussen binnen en buiten. Er zijn zichtlijnen tussen de verschillende werkplaatsen, veel glas en volop licht.

Een plek voor ontmoeting én rust

In het midden van De Meander ligt de kantine: een levendige plek waar bewoners en medewerkers elkaar ontmoeten, samen lunchen en koffie drinken. Daar tegenover ligt een rustigere ruimte, met beschutte plekken en hoekjes. Een ruimte om even te zitten, op adem te komen, of alleen te zijn. In de weken na de verhuizing kreeg deze ruimte vanzelf een naam. Een bewoonster liep binnen, keek rond en zei: “Dit is de bibliotheek.” De naam bleef hangen. Ook het kantoor kreeg al snel een bijnaam: het Aquarium.

De werking van kleur

Naast de architectuur speelt kleur een belangrijke rol. Ontwerper Iris Bakker maakte een kleurenplan dat zorgvuldig is afgestemd op de verschillende werkgebieden. Elke ruimte heeft een eigen palet, dat subtiel overloopt in de volgende. De kleuren zijn aanwezig zonder te overheersen. Ze brengen rust en samenhang en worden door bewoners en medewerkers direct ervaren. “Het doet iets met de sfeer,” vertelt Ellen. “Mensen voelen zich er prettig bij, ook al kun je niet altijd zeggen waarom.”

Samen gedragen

De Meander voelt nu vanzelfsprekend, maar de weg ernaartoe was dat niet. Het vroeg veel aanpassing van bewoners en medewerkers. “Dat vind ik echt knap. Hoe de gemeenschap dit samen heeft gedragen.” In november 2025 verhuisde

het werkgebied naar De Meander. De start was rommelig; nog niet alles was af, maar het lukte. Pas daarna kwam het besef. “Ik durfde op een gegeven moment geen datum meer te noemen,” zegt Ellen. “Nu is het echt.”

De meeste bewoners zijn blij. Ze noemen vooral het licht en de rust, en de mogelijkheid om zich even terug te trekken. Voor sommigen was het wennen, maar het gebouw helpt daarin. Ellen ziet bewoners rondlopen en zelf een plek vinden die hen goed doet: een stoel in een nis, een rustig hoekje met zicht naar buiten. Beschutte plekken, zonder de verbinding te verliezen. Zo wordt De Meander een plek waar iedereen, op zijn eigen manier, zijn plek kan vinden.

Vierkant

achter onze filosofie

Frank Stiphout is 33 jaar en woont in Boxmeer. Hij studeerde commerciële economie, maar werkt sinds november 2025 bij Bronlaak. Hij vroeg zich af wat hij nu echt leuk vond en kwam zo bij de zorg uit.

“Na mijn opleiding kwam ik terecht op de administratieve afdeling van Beter Bed. Na 1,5 jaar maakte ik een overstap naar ALSO Nederland, een internationale technologieleverancier voor de ICT-industrie. Ik stroomde door naar een functie als productmanager. Het was een hele dynamische wereld, maar na een paar jaren vroeg ik me af voor wie ik dit werk nu eigenlijk deed. En daar begon het te wringen.”

“In goed overleg met ALSO heb ik toen afscheid genomen. Na gesprekken met een jobcoach kwam ik er namelijk achter dat de zorg misschien beter bij me zou passen. Een van de opdrachten die ik van de jobcoach kreeg heeft me erg geholpen bij mijn keuze: ik moest mensen in mijn omgeving vragen om te vertellen wat mijn kwaliteiten zijn, me 2 tips te geven en me een vraag te stellen. Iemand stelde me de vraag: “Als je iets kon veranderen aan de wereld, wat zou dat zijn?””

“Mijn antwoord was dat ik graag de wereld een leukere plek zou willen maken en dat ik daarin graag iets wil betekenen voor mensen. En van daaruit kwam de zorg naar voren als iets dat bij mij zou passen. Als kind viel de zorg juist als eerste af, omdat ik daarbij het beeld had van het ziekenhuis met bloed en wonden.”, lacht Frank.

“Ik klopte aan bij Zorgstart en volgde een aantal modules voor het werken in de GGZ en Gehandicaptenzorg. Ik ging aan de slag bij Vincent van Gogh in Venray, een GGZ organisatie. Ik werkte op een groep met mensen in de langdurige behandeling en verblijf. Ik heb daar enorm veel geleerd. Het was geen gemakkelijke doelgroep. Met deze ervaring besloot ik om verder te kijken in de zorg. Want ik had wel door dat je in de zorg veel voor mensen kunt betekenen. En toen zag ik de mogelijkheid voor een leerwerktraject op Bronlaak.”

“Ik werd echt wel een beetje verliefd op Bronlaak toen ik hier kwam voor mijn sollicitatiegesprek. Het was een prachtige zomerdag. Bronlaak voelde een beetje als een vakantiepark. Daar werd ik vrolijk van. Ik had fijne gesprekken. En nu werk

ik op woonhuis de Elsa en ga ik aankomend jaar starten met de opleiding bij Scillz! Die keuze voelt goed.”

“Er is een groot verschil tussen het bedrijfsleven en de zorg. Allereerst zijn de medewerkers in de zorg, hoe jong ze ook zijn, vaak al heel volwassen. En ik heb ontdekt dat ik nu mijn eigen instrument ben. Bij ALSO werkte ik met SAP Software als instrument, nu werk ik met mezelf. Ik denk dat er ook best veel mensen in het bedrijfsleven zijn die eigenlijk wel iets willen doen met meer betekenis. Maar ze zitten vaak vast in hun baan en weten niet goed hoe ze weer opnieuw kunnen beginnen. Dus die trajecten voor nieuwkomers in de zorg zijn heel goed!”, besluit Frank.

DE SEIZOENEN

Geeft de dag zin.

